

Евангелско четиво и проповед на Неделя на Самарянката

Йоан 4:5-42

И тъй, дохожда Господ в самарийския град, наричан Сихар, близо до землището, което Иаков бе дал на сина си Йосифа. Там беше Иакововият извор. Уморен прочее от път, Иисус седеше си тъй при извора. Часът беше около шестия. Дохожда една жена от Самария да си начерпи вода.

Иисус и казва: дай Ми да пия. Защото учениците Му бяха отишли в града да купят храна.

Жената самарянка Му казва: Как Ти, бидейки иудеин, искаш да пиеш от мене, която съм жена самарянка? (Защото иудеите нямат сношение със самаряните.)

Иисус ѝ отговори и рече: Да би знаяла дара Божий, и кой е Оня, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти сама би изпросила от Него, и Той би ти дал вода жива.

Жената Му казва: Господине, ни почерпало имаш, па и кладенецът е дълбок, отде тогава имаш живата вода? Нима Ти си по-голям от отца ни Иакова, който ни даде тоя кладенец, и сам той от него е пил, и синовете му, и добитъкът му?

Иисус ѝ отговори и рече: Всякой, който пие от тая вода, пак ще ожаднее, а който пие от водата, която Аз ще му дам, той вовеки няма да ожаднее, но водата, която му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен.

Казва Му жената: Господине, дай ми тая вода, за да не ожаднявам и да не дохождам тук да вадя.

Иисус ѝ казва: Иди повикай мъжа си и дойди тука.

Отговори жената и рече: Нямам мъж.

Иисус ѝ казва: Добре каза, че мъж нямаш, защото петима мъжа си имала, и тоя, когото сега имаш, не ти е мъж, това право си каза.

Казва Му жената: Господине, виждам, че Ти си пророк. Нашите бащи се покланяха в тая планина, а вие казвате, че в Йерусалим е мястото, дето трябва да се покланяме.

Иисус ѝ казва: Жено, повярвай Ми, че настъпва час, когато нито в тая планина, нито в Йерусалим ще се поклоните на Отца. Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем, защото спасението е от иудеите. Но иде час, и дошъл е вече, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отца с дух и с истина, защото Отец иска такива да бъдат, които Му се покланят. Бог е дух, и тия, които Му се покланят, трябва да се покланят с дух и с истина.

Казва Му жената: Зная, че ще дойде Месия, наричан Христос, когато Той дойде, всичко ще ни възвести.

Иисус ѝ казва: Аз съм. Който говоря с тебе.

В това време дойдоха учениците Му и се почудиха, задето Той се разговаря с жена, ала ни един не рече: какво искаш, или какво приказваш с нея?

Тогава жената остави стомната си и отиде в града и казва на хората: Дойдете и вижте един човек, който ми каза всичко, що съм направила. Да не би Той да е Христос?

Тогава те излязоха из града и идеха към Него.

Между това учениците Го молеха, казвайки: Рави, яж!

Но Той им рече: Аз имам храна да ям, която вие не знаете.

Поради това учениците думаха помежду си: Да не би някой да Му е донесъл да яде?

Иисус им казва: Моята храна е да изпълнявам волята на Оногова, Който Ме е пратил, и да извърша Неговото дело. Не вие ли казвате, че още четири месеца, и жетва ще дойде? Аз пък ви казвам: подигнете си очите и погледнете нивите, че са побелели и узрели за жетва. Вече и жетварят получава награда и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и сеячът и жетварят. Защото в тоя случай права си е думата: един сее, а друг жъне. Аз ви проводих да жънете онова, за което вие не сте се трудили, други се трудиха, а вие влязохте в техния труд.

И много самаряни от оня град повярваха в Него по думите на жената, която свидетелствуваше: каза ми всичко, що съм сторила. Затова, когато самаряните дойдоха при Него, молиха Го да постои при тях и Той престоя там два дена.

И още по-много народ повярва поради словото Му.

А на жената думаха: Ние вярваме не вече поради твоето казване, защото сами чухме и знаем, че Този наистина е Спасителят на света, Христос.

Братя и сестри,

Днешното литургийно евангелие възпоменава беседата на Господ Иисус Христос със жената самарянка край Иакововия кладенец. Виждаме как Спасителят на света не служи на предразсъдъците и условностите на еврейското общество – заговаря самарянка, а самаряните са смятани за езичници и другородци, с които не бива дори да се общува.

Но ето – тази жена, при това известна с живот далеч от представите за благочестие, тази жена вижда в Него Месия, разбира, че Спасителят е вече дошъл, и в края на беседата тя тича към града, забравила своята стомна. Тича, докоснала се до извора на жива вода – до благодатта на Светия Дух, проповядва и вика своите съграждани: „Елате, да не би този Човек, с когото говорих да е Христос!“

И колко е чудно, без личби, само със Своето слово, Христос е приет от самаряните и те Го молят да остане да проповядва още два дни в техния град.

Тяхната вяра не се нуждае от подкрепата на чудесата и знаменията.

Сърцата им са готови да се превърнат в извори с жива вода. А жената самарянка е бъдеща проповедница и мъченица за Христа.

Ето как онези, които са презряни от юдеите, чуждите по род, смесени с езичници самаряни, приемат радостно проповедта на спасението, която остава недостъпна и външна за враждебните, сковани от тесногърдие, фанатизъм и липса на милост сърца на юдейските водачи.

Бог е Дух и поклонението към Него ще е с дух и истина - възвещава Христос новата ера, идеща на света, времето на Христовата Църква – тази Църква, на която портите адави няма да надделеят.

И по Божия милост ние, чрез Свето Кръщение, сме членове на тази Църква – народ свят, люде придобити, царствено свещенство, както казва апостол Петър.

Но дали сме достойни за това високо звание – званието християнин, ще рече Христов следовник, званието православен, което при църковните отци и писатели от древност обозначава ония, които следват истинското Христово учение, в противовес на всяка ерес, секта и лъжеучение.

Трябва да сме носители на светлината на Божия Дух, съсъди на преизобилна благодат. А на дело, твърде често мислите, думите и делата ни не отговарят на нашето звание.

Правим компромиси с вярата, безсмислено следваме езически практики, баене и гадаене, осъждаме, злословим, бързи сме на гняв, бавни на милост, готови сме като юдейските водачи първи да хвърлим камъка по съгрешилия, услаждаме се в чуждите грехове, без да виждаме своите, превърнали се в цяла камара.

Всичките ни немощи и греховни рани стенат за покаяние, което единствено може да обнови духовния ни живот. Но да се молим да виждаме греховете си, защото твърде често дори не можем да видим греховните си язви. Често казваме: „Какво толкова съм направил? Не съм убил, не съм откраднал, духовният ми живот е напълно изряден. Колко много убийци и блудници има около мен, а аз съм напълно чист.“

Смятаме ли се за здрави духовно, с добър духовен живот, значи вече сме в заблуда. Паднали сме в капана на самомнението и гордостта, мислим се за праведни, но нека не забравяме, че дори светиите са се каяли за своите най-дребни съгрешения, а свети Йоан Рилски на смъртното си ложе казва: „Братя, молете Господа за мен.“

Да не чакаме смъртния час, а да принесем покаяние сега, да изправим каквото можем още сега, защото преходен е образът на тоя свят и никой не знае колко още ще е на тая земя.

Господ да ни смири и дари със зрение за нашите грехове. Амин!

Божие благословение да е с всички вас!

2019 г.